

1

Šta je drugo preostalo nego da se venčanje otkaže?

Dok je moj verenik Ed stajao na vratima u ranim jutarnjim časovima jedne nedelje početkom februara, skoro da sam videla kako se iza njega ruši jedan san. Skoro godinu dana priprema, sto pedeset pozivnica, hiljade funti za rezervaciju prostora, dostavljače hrane, orkestar... Ali dok sam ga tada gledala, znala sam da nema šanse da s njim stanem pred oltar.

„Hajdi, izgubio sam ključ“, rekao je.

To nije bilo jedino što je izgubio tog vikenda.

„Ede“, uzdahnula sam. „Gde ti je odeća?“

Kad sam bila mlađa, dok je u meni još bilo snage da se borim s nizom kratkih i beznadežnih veza, čula sam sve izgovore. Nakon svakog jedinstveno bolnog raskida, porodica i prijatelji bi se okupili i prosipali pred mene bisere od saveta poput: „Ljubav će stići tek kad prestaneš da je tražiš“, ili: „Naći ćeš ljubav tamo gde se najmanje nadaš“. Mrzela sam da slušam takve stvari. Ali činjenica je da ljubav zaista jeste dolazila kada je nisam tražila, i svakako nije bila tamo gde sam je očekivala.

„Pa, moraćete što pre zakazati drugi termin da vam se zameni ta privremena plomba“, rekao je zubar. „I, ovaj, da li biste možda želeli da odemo u pozorište sledećeg četvrtka uveče?“

Da. Tako smo se sreli. Ostala sam bez polovine zuba na večeri kod prijatelja jer sam slučajno zagrizla zalutalu košticu masline u umaku *putaneska*, a Ed Gordon beše dežurni zubar koji me je

zakrpio. U to vreme zamenjivao je mog stalnog zubara, gospodina Orpingtona. Gospodin Orpington je čovek pedesetih godina, a njegove žute kljove i loš zadah iz usta teško da su mogli poslužiti kao dobra reklama za njegovu profesiju. Ed Gordon je imao pravilan, beo kez holivudske zvezde, mada sam kasnije saznala da su prednja dva zuba u stvari most umesto njegovih zuba izgubljenih u ragbiju.

„Samo sam primetio da ste čitali pozorišnu brošuru u čekaonici, a imam jednu kartu viška za *Inspektor zove*“, objasnio je Ed.

Proći će nekoliko meseci dok ne priznam da sam se dohvatila te pozorišne brošure samo zato što sam jedino, raskupusano, izdanje trač-magazina *Hello* već imala. „Pa“, odgovorila sam, „zar nije protivno pravilima izlaziti s pacijentkinjama?“

„Ali vi niste moj pacijent“, reče Ed. „Ne baš. A obećavam da nikad više neću ni prići vašim usnama. Bar ne sa brusilicom...“ Nasmešio mi se kao kakav nevaljali školarac koji se nada da će mu bezobrazluk proći nekažnjeno.

„Volela bih“, rekla sam mu. „Valjda.“

Na kraju krajeva, muškarac koji me pozove da izađemo nakon što je video moje kutnjake u raspadanju mora da je prilično originalan tip. Bar se ne opterećuje previše izgledom. Ili je možda očajan koliko i ja.

Suvišno je i reći da je naš prvi izlazak prošao divno. Ed me je dočekaao u predvorju pozorišta sa jednom jedinom, savršenom ružom. Celu predstavu sam provela krišom merkajući njegov muževni profil u polutami, zadovoljna što je mnogo zgodniji nego što sam se sećala. Posle tog izlaska u pozorište, jednog subotnjeg popodneva, bili smo u londonskom zoološkom vrtu, a potom ceo dan na konjskim trkama i, nakon tri nedelje, prvi put smo proveli noć zajedno – tokom vikenda u jednom otmenom hotelu u Brajtonu, koji beše romantičan koliko i prljav. Skoro dve godine posle te sudbonosne plombe, Ed Gordon me je konačno zaprosio. Dan zaljubljenih. Pariz. Vrh Ajfelovog tornja. Najsavršeniji kliše na svetu. Videli smo još četiri prosidbe dok smo čekali da nas lift ponovo

spusti, a neka devojka se stvarno onesvestila. I ja sam se osećala prilično ošamućeno.

Ostatak tog vikenda u Parizu proveli smo u oblacima, lebdeći naokolo kao par tinejdžera, držeći se za ruke i povremeno čestitajući jedno drugom što smo imali sreće da se pronađemo u tom svetu prepunom stranaca. Poslednje večeri u Francuskoj popeli smo se do vrtova ispred Sakr Kera i odozgo gledali grad, sve do bleštavog tornja, na kome se dogodio taj odlučujući trenutak našeg života.

„Kako si znao da sam ja ta?“, pitala sam Eda onomad. „Kako si znao da sam ja 'prava' za tebe?“

Nije to bilo zbog mog izgleda, niti zbog načina govora. Ni zbog toga kako mi se nabora nos kad se kikoćem (a i ne nabora se). Nije to bilo zbog toga što umem sa kutlačom, niti zbog moje neverovatne spretnosti u krevetu. Nego zbog toga kako pakujem kofer.

„Tvoja sposobnost da putuješ s malo stvari“, bilo je na vrhu Edove dobro promišljene liste razloga što me voli. „To što možeš izaći iz kuće za manje od pet minuta bez obzira na to idemo li u supermarket ili na bal, i zbog načina na koji spremaš kajganu.“

Koliko god to čudno zvučalo, taj me odgovor nije razočarao.

„A ja tebe volim“, rekoh mu, „zato što me uvek upozoriš pre nego što prdneš u krevetu.“

Odredili smo da se venčanje obavi šesnaest meseci nakon prosidbe. Ed je imao neku rodbinu u Australiji i želeo je da i oni prisustvuju, dok sam ja želela da imam dovoljno vremena da se pobrinem da naš veliki dan bude odgovarajuće fantastičan izraz naše ljubavi. Pre nego što me je Ed pitao da se udam za njega, zaklela bih se da me uopšte ne zanima ekstravagantno belo venčanje: meni bi valjala i opština na Kings roudu ili otrcana elvisovska kapelica u Las Vegasu. Jedini gosti koji su mi potrebni bili bi moji roditelji, najbolja drugarica Kejra i moj mlađi brat Džejsms...

Nakon prosidbe, pretvorila sam se u pravu *mladzilu*. Govorila sam sebi da to radim samo zbog porodice, ali otkrila sam da u stvari potajno čeznem za crkvenim venčanjem. Da želim belu venčanicu. Da želim deveruše. Da želim male dečake obučene kao *mali*

*lord Fontleroy** (moj mlađi brat je imao sreće da je napunio dvadeset pet godina). I što se taj datum više bližio, činilo se da mi svaki slobodan trenutak zaokupljaju završni detalji: haljine, cveće, ukrasi za stolove... Hrana prikladna za baš svaku alergiju koju poznaje medicina – na kikiriki, mleko, *semenke paradajza* zaboga! Bilo je to napeto da čovek ne poveruje, ali mislim da sam pokrila svaku slučajnost.

I onda, kad je ostalo još samo četiri meseca do svadbe, Ed ode i izgubi pantalone. I jaknu. I majicu. I gaće.

„Šta ti se, do đavola, dogodilo?“, pitala sam ga.

„Zaspao sam“, reče on. „Pa su me kaznili.“

„Oni“ se odnosilo na ostale članove Edovog amaterskog ragbi kluba.

Tog vikenda klub je iznajmio minibus za vožnju od Londona do Glostera da tamo odigraju nekoliko prijateljskih utakmica. Proslavili su pobeđe tradicionalnom kombinacijom karija, pijančenja i prostačkih pesmica. Na nesreću po Eda – a i mene, kako se ispostavilo – njihov kapiten te godine, Ričard (ortopedski hirurg radnim danima, a ludak subotom), dosetio se da uvede novu tradiciju za vikend u gostima, koju je preuzeo od svog otmenog kolege s Oksforda. Ko se prvi onesvesti od umora ili previše alkohola – gubi odeću. A umesto nje, nesrećnik dobija fini sloj lepljive crne melase i perja.

Ed se prvi onesvestio.

„Nećeš ući dok ne prostrem neke novine po podu“, vrisnula sam kad je pokušao da zakorači u kuću.

„Ali, Hajdi, hladno mi je“, pokunjeno prozbori Ed.

„Tako ti i treba.“ Napolju je bilo ispod nule, a ja nisam bila raspoložena da budem ljubazna jer sam se još durila zbog rasprave oko pribora za jelo koju smo imali u petak uveče pre nego što je Ed otputovao.

Napravila sam stazu od starih dodataka iz nedeljnih novina između ulaznih vrata i kupatila.

* Lik iz istoimenog romana Frensisia Hodžsona Barneta. (Prim. prev.)

„Zašto se, pobogu, družiš s takvim perverznjacima?“, pitala sam dok sam preglédala štetu. Edovi saigrači mudro su se odvezli velikom brzinom čim su ga istovarili meni na brigu, zajedno s plastičnom kesom punom mokre odeće. „Ovo se nikad neće oprati.“ Bio je ulepljen od članaka na nogama do ušiju. Ed je muški stisnuo zube kad sam iščupala prvu šaku perja zajedno s polovinom njegovih dlaka na nogama. Pola sata kasnije, morali smo da pribegnemo brijanju proklete melase *mojim* „džilet venus“ depilatorom.

„Otkazujem venčanje“, rekoh ja.

„Nećeš, je l' tako, Hajdi? Znaš koliko te volim“, mucao je Ed.

„Pa, ja tebe više ne volim. Trebalo bi da si odrastao, do đavola. Kako si im dozvolio da ti ovo urade? Sutra zovem dobavljače.“

„Hajdi, nemoj molim te. Moraš se udati za mene; razglasio sam svim svojim prijateljima.“

„Tim prijateljima što su te uvaljali u ovu prljavštinu?“ U očaju sam prošla rukama kroz kosu i odmah zažalila. Melase je bilo svuda. Novine uopšte nisu zaštitile tepih, a na zidu kupatila bilo je lepljivih otisaka ruku gde god se Ed uhvatio da bi održao ravnotežu. „Ako se iko od tih šaljivdžija stvarno pojavi na venčanju, ima da mu odsečem jaja nožem za tortu.“

„Najviše te volim zato što uvek tako smireno reaguješ na katastrofe“, reče mi Ed podrignuvši. „Jedva čekam da mi budeš žena.“

„Ali ja se nikad neću udati za tebe, Ede Gordone“, odbrusih ja. Imala sam utisak da se samo delimično šalim.